

Hukvaldské stíny

Ivo Dienelt

obálka: Ina Kreisingerová

ilustrace: Milan Klapka

redakce: Ing. Martin Bečvář, Ing. Milan

Klapka, Ph.D., Jakub Drkal

sazba a grafická úprava: Jakub Drkal

ISBN: 978-80-909489-3-8

*Existují dva typy bolesti. Bolest,
která nás zraní a bolest, která nás změní.*

Lee Priest

Hrad Hukvaldy a okolí

Harasovští
; Harasova

Bruntálští
; Vrbna

Jan 18. září 1620, Hukvaldské panství, večer

„No, a pak jí říkám, víš, kdo je můj pán? Všě to? Jan Bruntálský z Vrbna, ty náno. Čuměla na mě, jak na svatý obrázek, ale potom nic nenamítala a užili jsme si,“ hulákal Hynek na celé kolo, pak se zachechtal a odplivl si do strouhy, kterou skupina šesti mužů na koních právě mījela.

„Z toho nejsem úplně nadšený, pane Hynku, že mé jméno využíváš k tomu, aby ses ženským dostal pod sukně,“ odvětil zamračenež Jan Bruntálský a tím smazal Hynkovi úsměv z obličje. Hynek byl urostlý kus mládence, nepřiliš chytrý ani vzdělaný, ale nebyl v družině od toho, aby ostatním předčítal náboženské texty v latině. Byl tady proto, aby v případě potřeby lámal ruce a nohy. Zbytek družiny byl podobného ražení. Pět chlapů jako hora, ozbrojených až po zuby. Šestým byl sám pan Jan Bruntálský z Vrbna. Muž menšího vzrůstu, ale vznešeného vzezření. Měl černé, krátce strīžené vlasy a jeho stejně černé inteligentní oči se zabodávaly do pohled odvracejícího Hynka. Janovou jedinou zbraní byl meč houpající se mu u pasu.

„Hynku, drž už radši hubu,“ zavrčel Matěj, Janova pravá ruka a dalo by se říct, že i přítel. Pan Jan jich zrovna moc neměl, jelikož byl dost výbušné povahy, a tak se mu každý raději vyhýbal. Matěj, ač stejný pořez jako jeho společníci, byl přece jen chytřejší a on jediný z doprovodu uměl číst a psát. Zbytek družiny tvořili ještě bratři Jero-

ným a Rado a jako poslední jel mlčenlivý Tomáš. Ten jezdil vždy vzadu, málokdy řekl víc než pár slov za celou cestu, a proto nikdo nechtěl jezdit vedle něj. V boji se sekerou byl však vražedně přesný a nenahraditelný.

Celá družina byla na cestě z Jičína do Frýdku, kde měl na zámku Jan Bruntálský své sídlo. Proč byli v Jičíně a o čem tam Jan jednal, neměla jeho družina ani ponětí, protože až takovou důvěru k nim nechoval. Bylo ale jisté, že se jednalo o něčem důležitém, protože vyrazili z Jičína narychlo, bez zásob a odpočinku. Minuli Příbor a blížili se k Hukvaldům.

„Na Hukvaldech přenocujeme. Na hradě je nový správce, Jiří Harasovský z Harasova. Trochu podivín, ale požívá důvěry samotného biskupa, který jej správcem jmenoval,“ řekl Jan a rozhlédl se po krajině kolem.

„Tááhle na kopci je vidět hrad. Projedeme vesnicí a zanedlouho tam budeme.“

Pobídlí koně do cvalu a opravdu, netrvalo dlouho a dorazili do podhradí. Vesnice nepůsobila zrovna pohostinným dojmem. Chalupy byly zchátralé, některé se rozpadaly. Vířily je zamračené nepřátelské pohledy nuzně vyhlížejících lidí.

„Vypadá to tady jak na krchově, skoro jako by nás tihle roztomilí lidé chtěli sežrat k večeři,“ zabrblal Rado a položil ruku na jílec meče, aby dal najevo, že nikdo z jejich skupinky se na místní jídelniček nedostane. A možná také, aby se ve skrytu duše uklidnil. Jeho bratr shodil z ramene mušketu a držel ji všem vesničánům na očích.

Všude kolem nich se ozývaly šeptavé hlasy, zaznívalo kašlání a odněkud řvalo děcko. I jindy chladnokrevný Jan se začal v sedle ošívát a nervózně se rozhlížel kolem sebe.

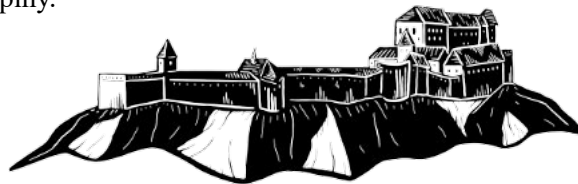
Sledovaly je zamračené pohledy převážně mužů, ženy nebyly skoro vidět, až na dvě či tři stařeny a přítomnost dítěte dokládal jen jeho pláč odkudsi z hloubi jedné z barabizen.

„Kudy se dostaneme k hradu? Už jste tady někdy byl, pane?“ zašeptal Jeroným, aniž by věděl, proč se bojí mluvit nahlas.

„Ano, jednou, pár let zpátky, ale tenkrát to tady vypadalo trochu jinak. Veseleji. Dokonce dali ve vesnici napít mému koni. Teď bych raději o vodu nežádal,“ odpověděl Jan a mávl rukou: „Tááhle za kostelíkem je cesta, která vede lesem až nahoru na hrad. Pospěšme, ať jsme odsud co nejdřív pryč.“

Zrychlili a za chvíli uviděli po pravé straně starý dřevěný kostelík, který nevypadal na to, že by o nedělích hostil mši svatou. Dřevěné dveře byly zatlučené prkny, stejně tak všechna okna. Hned za kostelem byla vidět prašná cesta vinoucí se vzhůru lesem. Všichni si oddechli. Brzy budou na hradě v teple a se džbánkem vína v ruce.

„Zkurvená díra,“ zabručel Tomáš a všichni k němu překvapeně otočili hlavu. Takový proslav nečekali, ale zcela přesně vystihl pocity celé skupiny.

Tereza Červenec 1620, Hukvaldské panství

Tereza si ten den opět zkrátila cestu a místo po hlavní stezce, kterou jezdili kupci i všichni ostatní poutníci, kteří do této krajiny zabloudili, se vydala lesní pěšinou vinoucí se nedaleko hukvaldské obory. Nikdy tu nepotkala ani živáčka a na varování ostatních, aby se Hukvaldům obloukem vyhnula, nijak nedbala. Chodila tudy ráda. Vracela se od své tety, která žila v malé osadě nedaleko od Příbora, kde Tereza bydlela se svými rodiči. Její otec byl vážený řezbář a obchodník a ona pomáhala spolu s matkou nosit jeho výrobky na trh a ke kupcům do okolních měst a vesnic.

Jen do Hukvald dlouho nechodili. Od té doby, co byl na hradě nový správce, se začalo povídat, že se z vesnice v podhradí ztratily všechny mladé ženy a dívky. Otec Tereze vždy kladl na srdce, aby blízko k Hukvaldům nikdy nechodila. Jenže Tereza tam měla několik známých a ráda trávila čas s místními děvčaty, která často potkávala i na příborském jarmarku. Pravda, byl to už nějaký čas, co se v Příboře některá z jejích přítelkyň ukázala, ale o to víc je toužila znovu vidět.

Pěšina se vinula mezi poli a pak zatáčela k okraji lesa, kde začínaly pozemky hukvaldské obory. Tereza přidala do kroku a těšila se, až bude mít na dohled střechy Příbora. Chtě nechtě ji všechny ty zkazky o Hukvaldech trochu zneklidňovaly.

Bylo léto a slunce pořádně hrálo. Mimo les nebylo moc stínu a chůze byla úmorná a náročná.

S nadějí vyhlížela potůček, který pěšinu protínal, aby se mohla trochu osvěžit jeho vodou. Po pár krocích konečně uslyšela zurčení a ševelení vodního proudu. S úlevou se k němu sklonila, nabrala vodu do dlaní a opláchla si tvář.

Když se narovнала, srdce se jí málem zastavilo úlekem. Na pěšině před ní stál cizí muž. Byl vysoký, mohutně stavěný a i přes parný den měl na sobě lesknoucí se kyrys. U pasu se mu houpala pistole a kord.

„Kampak, děvče?“ zeptal se docela přátelsky, ale přesto jí srdce divoce bušilo v hrudi silicím pocitem nebezpečí.

„Vracím se domů, do Příbora,“ odpověděla tichým hlasem.

Muž udělal pár kroků směrem k ní. „Máš štěstí. Správce hukvaldského hradu se rozhodl, že by tě rád poznal.“

Vylekaně sebou trhla a chystala se k útěku. V tu samou chvíli z lesa po její levici vyšlo několik dalších divoce vyhlížejících chlapů. Vypadali jako lupiči, zarostlí, špinaví, v očích podivný přísvit.

„Doprovodíme tě,“ řekl muž v kyrysu a pevně Terezu uchopil za paži.

Vykřikla.

Jan

Janova družina pomalu stoupala lesem a prolétala se mezi kmeny vzrostlých stromů, které jako by pamatovaly celá staletí a jejichž pokroucené kořeny často zasahovaly až na cestu.

V místních lesích byla před pár desítkami let zbudována rozsáhlá obora a žily zde spousty zvěře. Jenže dnes to tak nevypadalo. Během stoupaní k hradu nespatriili nic živého. Pochmurnost vesnice v podhradí se přenesla i sem.

„Z toho by se jeden posral,“ bručel opět pesimisticky Rado, který dnes očividně nebyl ve své kůži. Rado byl pohledný mládenec, mladší z obou bratrů, štíhlý, svalnatý, měl delší hnědé vlasy a modré oči. Ženské z něj byly na větví kamkoliv vkročil a on si to vždy patřičně užíval. Jeho bratr Jeroným byl pravý opak. Mohutný, plešatý a spíš obtloustlý mušketýr, který si prošel kdejakou šarvátkou a účastnil se i několika obléhání. Tvář měl černou od zažraného střelného prachu, který nešel ani smýt. Černé byly i jeho ruce, a tak ženy spíš odpuzoval, než přitahoval. Svého bratra měl rád a nikdy na něj nežáril ani přes jeho úspěchy u žen. Ti dva se mohli spolehnout jeden na druhého na bojišti i v hospodě.

„Ani posraná veverka,“ doplnil Jeroným bratrova slova temným hlasem.

„Však se smráká, zvířata asi chrápu, ne? I my bychom už měli pít a chrápat,“ zahartusil Hynek a vysloužil si od obou bratrů pohrdavé pohledy. Matěj jen obrátil oči v sloup a byl rád, že pan Jan tato přírodopisná moudra zřejmě nezaslechl. Jeho mínění o nich by kleslo ještě hlouběji.

V jednom měl Hynek pravdu, skutečně padala tma a Matěj začínal mít obavy, aby k hradu dorazili za světla. Stezka vedla oborou spirálovitě nahoru okolo kopce a zdála se být nekonečná. Až by si

jeden myslel, že cílem stezky je ukázat návštěvníkům co nejvíc z hukvaldských lesů a snad je ohromit. Jenže právě teď to mělo opačný efekt a všichni si přáli, aby cesta byla co nejkratší a z lesů viděli co nejméně.

Když jejich koně začali přes kameny a kořeny klopýtat, sesedli a rozhodli se přejít část neudržované cesty pěšky. Hradní zdi se černě rýsovaly nad nimi proti stále temnějšímu nebi. Kolem vládlo tíživé ticho. Žádní ptáci, ani zvěř, nic. Jen ticho vzbuzující prapodivný strach i v mužích, kteří kolikrát hleděli vstříc peklu na bitevním poli.

Matěj byl s jejich pánem nejdéle, sloužil mu přes čtyři roky. Nebyl příliš pohledný, měl ostře řezaný obličej, jemuž vévodil velký křivý nos. Zlomili mu ho kdysi v hospodské bitce, ve které hájil čest svého pána před pomluvami. Krátce střižené plavé vlasy měl ukryté pod železnou přilbou. Ačkoliv byl z celé skupiny nejmladší a táhlo mu teprve na pětadvacet, byl nejmenovaným velitelem a všichni ostatní z Janovy družiny jej bezpodmínečně respektovali.

Matěj se neustále rozhlížel kolem a neměl z lesa a ticha v něm dobrý pocit, ale byli blízko hradu, a to jej uklidňovalo. V kraji řádili zbojníci i různé další nekalé živly, původně poddaní, kteří zběhli ze svých panství a loupili, kde se dalo. Matěj doufal, že tak blízko k hradu by se nikdo z nich neodvážil přiblížit.

Náhle zahlédl koutkem oka pohyb. Cosi se mihlo od jednoho stromu ke druhému. Vypadalo to jako záblesk bílé látky? Snažil se zaostřit zrak a proniknout stále hustší tmou, ale žádný pohyb

ani postavu už nespatriil. Zřejmě šlo jen o hru světla a stínu v postupujícím soumraku.

A přece... Odněkud z hloubi lesa se ozval zvláštní zvuk podobný krátkému zasténání, až si nebyl jist, zda nešlo jen o šálení smyslů.

„Viděli jste to? Slyšeli jste to?“ zašeptal naléhavě směrem k ostatním.

„Ne. Co jsme měli vidět a slyšet?“ odvětil udiveně Rado jedoucí vedle něj.

„V lese mezi těmi stromy se něco pohnulo, skočilo to od jednoho stromu k druhému. A pak se ozval takový divný zvuk, jako nářek.“

„Nic jsem neviděl ani neslyšel. Zřejmě blouzníš z hladu a únavy,“ řekl trochu posměšně Rado.

„Běž se tam podívat,“ pobídl ho Jeroným.

Nastala trapná chvílka mlčení, protože coby velitel nechtěl Matěj vypadat před ostatními jako zbabělec, zároveň se mu ale mezi stromy nechtělo. Naštěstí ho zachránil Jan, který se smíchem řekl: „To byly húkalky. Podle staré pověsti to jsou víly, které tady v těch lesích žijí a vydávají divné zvuky. Pojmenovali po nich i ten hrad, Hukvaldy, ale podle mě jsou to jen povídačky.“

„Škoda, že to nejsou víly šukalky,“ zasníl se Hynek a všichni se rozesmáli. Napětí opadlo a v tu chvíli se před nimi vynořila brána hradu osvětlená pochodněmi.

Tereza

Klopýtala lesem obklopená skupinou mužů, jejichž drsné hlasy se nesly mezi kmeny stromů

jako vzdálené hromobití. Hovořili hrubě, plivali na zem a nadávali na vedro a hmyz, který jim poletoval kolem hlav. Někteří se po ní otáčeli s pohledy, v nichž se zračil chtíč i krutá zvědavost. Tereza se snažila těm pohledům vyhýbat, ale cítila, jak ji jejich zrak spaluje jako letní slunce na odhalené kůži.

Srdce jí bušilo až v krku a dech jí vázl v hrdle, nejen vyčerpáním z chůze do strmého kopce, ale hlavně strachem, který svíral její útroby ledovým stiskem. V duchu se proklínala, že neposlechla rady ostatních a přiblížila se k Hukvaldům. Bláhově věřila ve vlastní nedotknutelnost a teď za to platila.

Vysoký muž v kyrsu kráčel mlčky po jejím boku, a spíš mimochodem ji držel pevně za paži, jako by byla balík zboží a ne vystrašené děvče. Slunce pálilo, pot mu stékal po spáncích, a přesto nejevil známky únavy. Každý jeho krok byl rázný a neústupný, stejně jako jeho sevření.

„Pane, prosím, nechte mě jít,“ žadonila plačtivě pořád dokola, ale muž jí neodpověděl. Díval se před sebe, táhl ji za ruku a ani jednou na ní nespočinul jeho pohled.

Tereza se začala třást a během stoupání do kopce se jí několikrát podlomila kolena. Muž vždy zastavil, beze slova počkal až se opět postaví a táhl ji dál. Jeho trpělivost však neposkytovala žádnou útěchu, byla chladná a nelidská. Nezajímalo ho, jak se cítí, zajímal se jen o to, aby došla tam, kam jí bylo určeno.

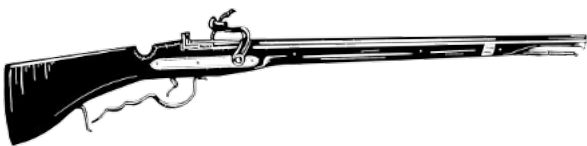
Stromy se po nekonečné chůzi rozestoupily a ze zamlžené zeleně se vynořily vysoké kamenné

zdi. Hrad. Tmavý a mlčenlivý, jako místo zapomenuté časem.

Hukvaldy.

Cesta vedla podél hradeb, kde po staletí vítr hladil kámen a mechem porostlé spáry. Všude vládlo podivné ticho, narušené jen jejich kroky a skřípěním brány, kterou kdosi pomalu otevíral v očekávání jejich příchodu.

Prošli branou a ta se za nimi se zaduněním uzavřela. Znělo to jako rozsudek smrti. Tereza se znovu rozplakala.

Arno

18. září 1620, Hukvaldské panství, večer

„Pane, u brány je družina Jana Bruntálského z Vrbna. Projíždí tudy na svůj zámek do Frýdku a chtěl by na hradě přenocovat.“

Správce hukvaldského hradu, Jiří Harasovský z Harasova, se pomalu otočil od otevřeného okna své komnaty, odkud ještě před chvílí sledoval zapadající slunce zbarvující oblohu do krvava. Pohled mu padl na kapitána hradní posádky, jenž vstoupil bez klepání.

„Nedá se říct, že by přijeli zrovna vhod, že Arno?“ pronesl tiše, téměř lhostejně, ale v očích mu něco zlověstně blýskalo.

„Ne, to načasování je krajně nevhodné,“ přikývl Arno, „ale Jan Bruntálský má blízko k biskupovi a odmítnout mu přístřeší by mohlo vzbudit nežádoucí pozornost.“ Byl to vysoký, ramenatý muž, v jehož tváři byly výrazné hluboko posazené oči, jež pod hustým obočím připomínaly dravce na lovu. Vlasy měl sice krátce ostříhané, ale vousy nechával růst neuspořádaně po tváři. I přes pozdní hodinu byl stále oděn ve svém kyrysu. U pasu měl pistoli a kord, jako by svou výzbroj nikdy neodkládal.

Na hrad přišel společně s novým správcem a přivedl si i dvacet žoldáků, kterým velel. Byla to cháska zocelená obléháním Českých Budějovic, kdy se po neúspěchu stavovského vojska Arno s kumpány jedné noci vytratil jako krys, když opouštějí potápějící se loď. Větry osudu je zavály až sem, na severovýchodní výběžek Moravy, do služeb správce hradu Hukvaldy.

Sám Harasovský byl postarší muž, ale stále hrdé a vzpřímené postavy. Šediny na spáncích spíše podtrhovaly jeho výraznou tvář, které vévodily ledově modré oči, z nichž se lidskost dávno vytratila, pokud v nich vůbec kdy byla. Tvář měl téměř bez emocí, bez záchvěvu soucitu či pochyb. Na svůj věk vypadal statně a bylo poznat, že v souboji by nebyl snadným protivníkem.

„Odkud ten Bruntálský jede? Kde se tady tak najednou vzal? Byl jsem ve Frýdku minulý týden a o žádné plánované cestě zámeckého pána jsem tam nic neslyšel,“ zamračil se Harasovský a začal po své komnatě přecházet tam a zpět. Komnata

byla zařízena prostě. Uprostřed stál jídelní stůl, dvě křesla a pod oknem pracovní stolek. Zdi byly studené a bez výzdoby, kožešin či obrazů. V zadní stěně byly další dveře vedoucí do správcovy ložnice.

„O důvodech své cesty nemluvili,“ odpověděl Arno a pozoroval svého pána.

„Zatraceně, musíme ho přijmout. A musím zjistit, proč projíždí zrovna tudy. To nebude náhoda, Arno. Co když se něco doneslo k biskupovi? Co když sem ten zámecký zmetek přijel čmuchar?“ Správci se začal chvět rozčilením hlas a Arno pochopil, že tento večer bude delší, než původně plánovali. A že měli velké plány pro dnešní noc i předtím.

„Ať jsou chlapi připravení. Nikdo z nich nebude dnes chlastat a chci, aby měli zbraně v pohotovosti. U brány bude stráž celou noc. Pana Bruntálského i s družinou ubytuj za třetí bránou v ubikacích posádky, tam je dost místa a budeme je mít pod dohledem,“ pokračoval správce a pak se zle usmál: „Na dnešní večer jsem se těšil, nikdo mi ho nezkaží. Je jich tady i tak málo a dostat další je čím dál těžší.“

Na Arnovi bylo vidět, že se mu tohle rozhodnutí příliš nezamlouvá.

„To ale nebudou jen pod dohledem, budou také na doslech, pane. Raději bych se zábavou počkal až na další noc.“

Správce se zamračil, sevřel ruce v pěst a téměř křičel rozzuřeným hlasem: „Na tom nezáleží. Jsme na hradě, tady se vše rozléhá, ať jsi na kterémkoliv

konci. Dnes v noci se budu bavit a nic mi v tom nezabrání, rozumíš, Arno?“ Arno rozuměl.

Jan

Družina projela osvětlenou bránou, jejíž křídla se před nimi otevřela a ostře zaskřípala, jako by hrad dával najevo, že ne každý příchozí je zde vítán. Plameny pochodní nad bránou plápolaly ve večerním vánku, osvětlovaly kamenné zdívo a vrhaly divoké stíny po jeho struktuře. Z temnoty hradeb na ně shlížely dvě tvrdé a nevlídné tváře připomínající atmosféru vsi v podhradí. Pomalu stoupali k druhé bráně, po pravé straně míjeli vysoké předsunuté opevnění s valem a příkopem zvané Kulatina, které je halilo do hlubokého stínu. Na zdech plápolaly pochodně a vrhaly dostatek světla do okolí. Všude bylo cítit kámen a pryskyřici, oheň a železo. Oproti tmavému nehostinnému lesu to ale byla pro všechny v družině příjemná změna.

„Tomu já říkám hrad,“ pokýval uznale hlavou Jeroným. „Tady bych se dobývání určitě účastnit nechtěl.“

„Však si na něm zatím všichni, kdo to zkoušeli, vylámali zuby a hrad nebyl ještě nikdy dobyt,“ poučil je Jan Bruntálský a pak popohnal koně kupředu. Před druhou bránou na ně čekal statný muž oděný v krysou.

Družina se zastavila v čele s Janem a shlížela na něj ze sedel svých koní. Muž stál pevně rozkročen, ruce položené volně na zbraních u pasu.

Na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o vojáka a rozhodně ne jednoho z těch, co v poli stojí v týlu a jsou spíš jen pro parádu.

„Vítejte, panstvo,“ pronesl muž zvučným hlasem, který se rozléhal po kamenných zdech. „Jsem Arno, kapitán zdejší posádky a zástupce pana správce.“

„Buďte pozdraven, pane Arno, děkujeme za přijetí. Jak jsem řekl už u brány, jsem Jan Bruntálský z Vrbna a toto je má družina,“ odpověděl Jan a mávl rukou směrem k Matějovi a ostatním. Ti mlčky pokývli, unavení, ale stále ostražití.

„Cestujeme dlouho a daleko. Přes noc je nebezpečné pokračovat dál, a tak, když jsme se ocitli nedaleko Hukvald, rozhodl jsem se požádat zde o nocleh. Můj přítel biskup bude jistě potěšen, až mu budu o pohostinnosti nového zdejšího správce vyprávět.“

Arno se usmál a mírně se uklonil. „Příteli ctihodného pana biskupa poskytneme náležitou péči. Odkud panstvo cestuje?“

„Jedeme až z Brna,“ odpověděl Jan bez zaváhání. „Téměř bez odpočinku, zde nám ale došly síly a na Frýdecký zámek chceme vyrazit hned po rozednění.“

Při těch slovech Matěj pohlédl na svého pána s mírným údivem v očích. Gestem tak nepatrné, že by ho většina přehlédla, ale Arno nepatřil k většině. Jeho oči ten pohyb zachytily.

„Jistě,“ přikývl, aniž by dal na sobě cokoliv znát. „Koně budete mít hned ráno připravené. Nyní pojdte se mnou, ukážu vám, kde můžete

přespat a vás, pane Bruntálský, pak odvedu ke správci, který by s vámi rád povečeřel.“ Arno dal signál někomu vzadu ve tmě a během chvilky přiběhli dva mladíci, kteří se ujali jejich koní. Všichni z družiny sesedli a nechali je odvést do maštale.

Arno se vydal po kamenné cestě vzhůru do mírného svahu vedoucího k hradnímu paláci, jehož obrysy ozářené světlem luceren a pochodní matně viděli před sebou. Následovali jej a cestou minuli prostou kapli a stáje, ve kterých právě mizeli jejich koně. Až na Arna a dva podkoní tady neviděli živou duši, hrad působil skoro opuštěným dojmem.

Teprve po průchodu třetí bránou se okolí změnilo. Ve světle pochodní se objevily lidské postavy. Vojáci, rozesetí podél hradních zdí někde postávali, jinde seděli, čistili muškety, nebo si šep-tem cosi sdělovali. Jakmile je zahlédli, všichni umlkli. Jejich pohledy byly zkoumavé, chladné, někteří ani nezakrývali svou nedůvěru.

Matěj se je snažil spočítat a odhadnout jejich sílu. Dostal se někde k číslu dvanáct, více jich v té tmě nezahlédl, ale ještě minimálně dva další byli u první brány. Plus ti dva podkoní. Dost značná převaha, pomyslel si Matěj a v duchu si přál, ať se nic nesemele.

Zastavili přímo naproti kamenným schodům vedoucím do nitra hradního paláce u nízkého, nenápadného domku přilepeného k vnitřní hradbě.

„Tady budete spát pánové,“ oznámil jim Arno a ukázal na dveře. „Je tam dost místa pro všechny. Já teď odvedu pana Bruntálského ke správci a pak

se vrátím a donesu vám něco k zakousnutí. Zatím si udělejte pohodlí.“

Pokynul Janovi ke schodišti, zatímco Matěj sáhl po klice a otevřel dveře domku. Uvítala je temná světnice a v ní jedna lucerna, stůl, lavice a několik dřevěných pryčůn podél stěn. Pro tuto noc jejich útočiště. Zavřel za sebou tiše dveře a ještě naposledy se podíval směrem, kudy zmizel jeho pán. Měl neodbytný pocit, že tenhle hrad není jen starý a nedobytný.

Zdál se nepřátelský.

Tereza

Procházel hradem a Tereza téměř nevnímala, co se kolem ní děje a kudy ji vedou. Jako by se všechno kolem proměnilo v mlhavý sen, nebo spíš noční můru, v níž ztrácela pevnou půdu pod nohama. Oči měla plné slz a pořádně neviděla na cestu, takže se nechala bez odporu táhnout a dívala se přitom do země. Kolem nich šli další muži, ale postupně se oddělovali. Jejich kroky mizely někde v dálce, odkud se k ní naopak vracely zvuky dušeného chichotání, tlumené hlasy, výsměch, snad i narážky, kterým nechtěla rozumět.

Zatnula zuby a snažila se nevnímat slova, nevnímat ten smích. Zavřela na okamžik i oči, ale nepomohlo to. Hlasy slyšela ještě zřetelněji. A pak najednou bylo ticho, které bylo mnohem děsivější než posměšné štěbetání, které mu předcházelo.

Náhle začali stoupat po schodišti. Kamenné stupně byly kluzké a studené a Tereza několikrát

málem uklouzla, ale muž ji vždy včas zachytil. Vedl ji stále dál až vystoupali na vnitřní nádvoří. I přes závoj slz si všimla staré kamenné studny po pravé straně. Její silueta se rýsovala ve světle luceren jako němý svědek všeho, co se za hradními zdmi kdy odehrálo.

Pak došli ke dveřím zapuštěným hluboko do zdi. Muž sáhl po železném kování a otevřel. Zevnitř ji ovanul chlad, tak lezavý a vlhký, že jí přeběhl mráz po zádech.

„Ne, tam nepůjdu, nenuťte mě, prosím,“ zašeptala. Hlas jí selhával, ale přesto se pokusila ještě jednou vzdorovat. Byla zoufalá, unavená, promrzlá, ale ten prostor za dveřmi jí naháněl hrůzu větší, než všechno ostatní kolem dohromady.

Muž byl ale neoblomný. Jeho tvář byla najednou jiná, unavená, snad dokonce na malý okamžik naplněná soucitem. A poprvé od chvíle, co ji chytili, promluvil. Hlas měl hluboký, klidný a neústupný. „Musíš.“

To jediné slovo, vyřčené téměř šeptem, se do ní zarylo víc než jakákoli výhrůžka. Nezvedl ruku, nepostrčil ji, jen tam stál, jako by věděl, že stačí počkat.

Váhala, ale pak udělala první krok. Chodba za dveřmi byla úzká a vlhká, její kamenné stěny osvětlovaly pochodně, jejichž plameny vrhaly pokroucené stíny, které tančily jako duchové. Každý její krok zněl hlasitěji, než by čekala, jako by temnota v chodbě všechno zesilovala. Každé nadechnutí, každý úder srdce zněl jako úder zvonu.

Přešla práh a dveře za ní tiše zapadly.

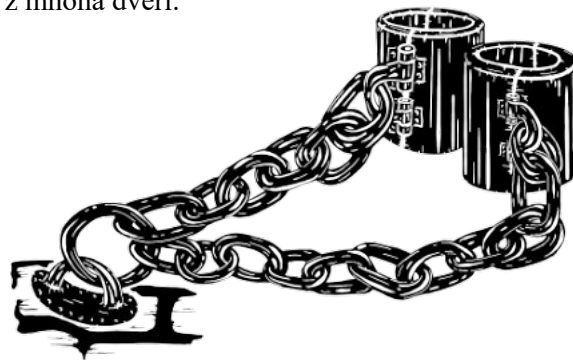
Jan

Jan následoval Arna, a jakmile vystoupali několik kamenných schodů, stanuli na vnitřním nádvoří. Lucerny zavěšené na zdech vydávaly tlumené světlo slabší než pochodně v nižších částech hradu, a přesto Jan zřetelně rozeznal siluetu velké studny po pravé straně a řadu tmavých oken zasazených do vysokých zdí vnitřního paláce. U studny postávali další dva muži a měřili si Jana nepřátelským pohledem.

„Tudy, pane,“ ukázal Arno na dveře v protější stěně.

Prošli kolem nízko zasazených mřížovaných otvorů vedoucích nespíš hluboko do sklepení. Jana ovanul mrazivý vzduch, který z nich vycházel. Právě v tom okamžiku mu hlavou probleskla neklidná myšlenka, jestli se tomuto místu neměli raději vyhnout?

Stoupali po úzkých dřevěných schodech až do nejvyššího patra, kde Arno zastavil před jedněmi z mnoha dveří.

„Ohlásím vás,“ pronesl, než vešel dovnitř.

Jen co za sebou zavřel, přistoupil ke správci, který seděl v křesle za prostřeným stolem.

Bez zbytečných formalit k němu rychle sklonil hlavu a tiše zasyčel: „Tvrdí, že jedou z Brna. Lže. Zkusím zjistit víc od těch pitomců, co jedou s ním.“ Hned nato se rychle vrátil ke dveřím, otevřel je a nahlas pronesl: „Pan Jan Bruntálský z Vrbna. Pane Bruntálský, dovoluji mi představit vám správce hradu Hukvaldy, pana Jiřího Harasovského z Harasova. Nyní mne prosím omluvte pánové, půjdu se postarat o žaludky družiníků pana z Vrbna.“

Dveře se zabouchly a Jan zůstal se správcem sám. Harasovský se pomalu zvedl a odměřeným gestem pokynul ke druhému, prázdnému křeslu.

„Prosím, posaďte se, pane Bruntálský, máme prostřeno. Snad nepohrdnete srnčím z místní obory.“

„Děkuji, pane správce, místní zvěřinou rozhodně nepohrdnu,“ odvětil Jan s úsměvem a posadil se do křesla.

Poté si znovu sedl i správce a pustili se do jídla. Navzájem se při tom pozorně sledovali.

„Odkud jedete, smím-li se zeptat, pane?“ začal opatrně rozhovor správce.

„Z Brna. Měl jsem tam jednání a zdržel jsem se déle, než jsem předpokládal. Proto jsme cestou zpět docela pospíchali, ale tady, na dosah Frýdku už nás únava přemohla. A spát někde v lese nebo ve vsi nám nepřípadlo zrovna moudré. Zbojníci řadí po celém panství.“

„Pravda, to bylo moudré rozhodnutí. Jak se má pan biskup?“

Jan vzhlédl, ale snažil se na sobě nedat znát překvapení: „Nemám ponětí, s jeho excelencí jsem již nějaký čas nemluvil.“

„Ach jistě,“ řekl správce s nádechem zklamání. „Pak tedy patrně šlo pouze o obchodní jednání?“

„Obávám se, že mé záležitosti vás nemusejí zajímat, pane správce.“ V hlase Jana Bruntálského zaznělo podráždění, které se nedalo přeslechnout a tak se správce raději stáhl.

„Zajisté, pane Bruntálský, omluvte mou zvědavost.“ Chvilí se oba věnovali jídlu na svých talířích. Ovzduší mezi nimi znatelně zhoustlo.

„Jak se daří vám, v novém působišti?“ zaútočil zničehonic otázkou Jan. „Nejsou noci na hradě příliš studené?“

Správce se zasmál, ale znělo to spíš jako zavrčení. „Ach, nikoliv, jsem na vlhké hradní zdi zvyklý, Harasov byl mnohem studenější a nevlídnější místo. Oproti němu jsou Hukvaldy útulným zámečkem.“ Na chvíli se odmlčel, jak sprádal myšlenky a pak pokračoval: „Zvykl jsem si zde velmi rychle, mým hlavním úkolem je pečovat o oboru a pokud to půjde, tak chytat místní zbojníky.“

„A v tom jste úspěšný? Nevzpomínám si, že by do Frýdku dorazilo nějaké hlášení o zajatých zbojnicích v okolí Hukvald.“ Jan se nepatrně usklíbl a nabodl na vidličku nové sousto.

„Jsem zde teprve krátce, pane Bruntálský, za tu dobu mí lidé chytili jen pár bezvýznamných

lumpů, které jsme ihned pověsili. Nic zvláštního. Pátráme ale dál a věřím, že dříve či později uspějeme a místní zbojnickou bandu rozprášíme. Pak budete neprodleně vy i pan biskup informováni.“

Jan se mírně naklonil směrem ke správci: „Na hradě jsem mnoho osob nespatriil, nemáte se sloužícími nějaké problémy?“

„To jistě ne, sloužící i posádka jsou zde navýsost spokojeni. Od biskupa máme povoleno lovit v místních lesích a tak dobře by se nikde jinde nenajedli,“ usmál se opět Harasovský, ale tentokrát si Jan povšiml, že dost nuceně. Napětí mezi nimi viselo jako ztěžklý závoj.

„Všichni už šli zřejmě spát,“ usmál se i Jan. „Držíte je pěkně zkrátka, že? Nikde jsem neviděl žádné ženy. Pokrm mým lidem, jak jsme slyšeli, bude chystat váš kapitán.“

Správce přimhouřil oči a chvíli si Jana měřil temným pohledem. Pak se ale rychle vrátil do role hostitele. „Ženy na hradě nejsou, to máte pravdu. Byly tady, ale to jejich neustálé klevetění a hádky jsem nemohl vydržet. Propustil jsem je a nechal si zde jen muže. Zřejmě se vám to zdá zvláštní, ale na Harasově to bylo rovněž zvykem. Muži jsou spolehliví a nejsou tak choulostiví, nestěžují si na zimu ani na horší podmínky. Víte, kolik jsme za tu chvíli, co tady ženské s námi pobývaly, museli spálit dřeva, aby měly vyhřáté komnaty? A kdo myslíte, že to dřevo připravoval? Mí muži. Ó ne, pane Bruntálský, ti mi děkovali, když jsem je propustil.“ Správce se rozesmál na celé kolo, ale když viděl, že Jan se

k němu nepřidal, tak hned přestal a pustil se znovu do jídla.

Chvíli mlčky jedli a pak Jan opět zcela nečekaně prohodil: „Nechodí si vesničané na hrad stěžovat, že se v okolí ztrácí lidé?“

Správci zůstala ruka s vidličkou na půl cesty k ústům, ale rychle se vzpamatoval, polkl sousto a podíval se na Jana. „Nikdo tady s ničím takovým nebyl. Proč se ptáte?“

„Ve Frýdku se objevilo několik osob z panství a hlásili, že pohřešují své blízké.“

„Nedivím se, mnoho poddaných se přidává ke zbojníkům. Patrně své úmysly doma neoznamují.“

Jan se správci podíval do očí: „Mizí pouze ženy. Předpokládám, že ty se ke zbojníkům a lupičům nepřidaly.“

Správce pohledem neuhnul a pevně prohlásil: „Pak zřejmě utíkají k zoldáckým kumpaniím pro snadný výdělek a dělají těm chlapům společnost. Netuším, kde je pravda, ale děkuji za upozornění, pane Bruntálský. Hned zítra pověřím Arna, aby se těmito zkazkami zabýval a prošetřil je.“

Správce se po těchto slovech sklonil k talíři a pustil se do studeného smetáka. Zbytek večere proběhl v napjatém tichu.

